

Sehnala sem polystroón!!

Řičela jsem Brtníkovi do telefonátu poté, co jsem fakt sehnala nyní nedostatkový zboží. A to díky Brtníkově kolegyni a naší sousedce Andree v jedné osobě. Páč, jak jsme tak jeli do práce jeden z nás se zmínil, co nás čeká za pár dní a co budeme potřebovat a co není. A Andrea nám řekla o firmě, která je přímo výrobce polystyrenu a není to od nás ani až tak daleko.

Takže hned jak to šlo, žhavila jsem dráty a volala obchodáka firmy Izopol. Byl milý, ale radost mi ponejprv neudělal. Páč v současné době prostě mají vyprodáno, celou kapacitu a další se pojede v květnu. Eh? V květnu????? □ Asi jsem zněla hodně zklamaně a zničeně, takže mi řekl, ať zkusím zavolat na obchodní a domluvit se s jeho kolegyní, jestli by něco na skladě nenašla.

Helejte - já to musím napsat. Paní Zvolenová je nejen boží baba, ale taky anděl. Nejen, že mě neposlala do kšá a hezky si mě vyslechla a byla moc a nejvíc příjemná a ftipná, ale taky se hluboce zamyslela a místo toho, aby řekla : "Milá pani, v současné době fakt nic nemáme, zavolejte si za měsíc .", pravila něco v tom duchu - už si to nepamatuju přesně, páč jsem byla celá hyn radostí: " No.....kdyžbychom tadydle tomu to sebrali, tam se stejně ještě bude dořezávat něco dalšího, tak mu toho nařezou prostě víc.....tak by to šlo!!!" A já myslela, že mě raní. Mrtvice. Radostí.

Chápejte, bez polystroóna nemůžeme dělat podlahu a to bychom stáli až do května a to by byl průseron! Jak jsem psala, paní Zvolenová je nejen milá, ale taky ftipná a tak jsme se při tom sestavování objednávky i docela zasmály - díky technice, na jejíž rychlost jsme obě nadávaly. Fšécko, fšecičko běželo tak neuvěřitelně hladce, že prostě člověk v dnešní klopýtavé době moc nechápal.

V pátek jsme objednávku zaplatili a já v neděli psala emila, že platba už šla, a zda by bylo možno případně vyzvednout si zboží už v pondělí. Protože pak nás čekají další stavební kroky a o pondělí víme, že máme stopro volno. Rozhodně jsem neočekávala, že mi přijde odpověď, jen jsem chtěla, aby tam jak potvrzení platby, tak můj dotaz byly rovnou v pondělí ráno. K mému překvapení mi ještě během neděle přišla od paní Zvolenové odpověď, že jasný, máme přijet v pondělí během dne, zboží nechá připravit a ať pošlu SPZ našeho auta, aby o

nás věděli. Taaak to mi bylo teda velettrapně, protože poslední, co jsem chtěla, bylo to, aby někdo v neděli kvůli mě pracoval. Tož jsem hnedle paní Zvolenové “vynadala”, že nemá pracovat a SPZ tedy rovnou poslala.

A v pondělí se šlo na to. Dopřáli jsme si teda pomalej rozjezd a vyráželo se v deset. S vozíkem a hromadou kurtů, který měly ty balíky polystróna držet pohromadě. Dorazili jsme v pohodě do Podbořan, jen Brtník cestou došel k názoru, že ta hromada kurtů nebude nejspíš dostatečná. A tak jsem se v Penny, kde jsme se stavovali pro prosecco, který jsem se rozhodla koupit pro paní Zvolenovou jako výraz díků, porozhlídla, ešivá nemají taky ty kurty. Neb semo-tamo je tam člověk vidí. Tentokrát ovšem prt.

Naštěstí jsem si cestou do Izopolu všimla po cestě železářství a tak se tam šel Brtník podívat. Leč, momentálně zavřeno. Dojeli jsme tedy na vrátnici a tam jsme narazili na další milou osobu v týhle firmě. Paní vrátná o nás tedy už i věděla a asi je to tady základní firemní kuldůra, ale nejen, že byla taky milá, ale zase jsme se spolu dost zasmály. To je tak fajn, když něco vyřizujete s prima lidma. A že jsou tam vážně fšící takový. Šla jsem se dle dispozic paní vrátné nahlásit do Expedice a opět milá a příjemná slečna.

Cinkla jsem paní Zvolenové, že jsem tady a že bych ji ráda potkala. Byla akurát na cigárpauze a protože nás už i viděla, rovnou nás na dálku odnavigovala na plac, kam nám přivezou kýžené zbožíčko! Polystróon, mooooc polystróna.

Když jsme zaparkovali a já vylezla z auta, čekala tam na mě velmi sympatická osůbka, která mě nejen přátelsky přivítala, ale taky k mému překvapení objala. A nepůsobilo to vůbec divně, bylo to fakt tak přirozený a přátelský, že to člověka ani nezarazilo. Tak, jak tahle osůbka působí v telefoně, působí i v reálu. Málokdy si člověk s někým takhle na dálku sedne. I proto jsem byla ráda, že jsem měla s sebou balíček s proseccem a čajem. A obojím jsem se vyloženě trefila. Což jsem byla fakt ráda, protože jsem chtěla udělat taky pořádnou radost, když jsem ji měla já, že jo.

Nu a pak už se šlo nakládat a mě trochek ta radost přešla. Nikoliv z nevděčnosti, ale z určité dramatickosti, kterážto vznikla z toho, že náš přívesný vozík jaksi nepojal ani tu půlku balíků, která byla k transportu připravená jako první. A navíc - fakt ty kurty nestačily. “Takže šécko dolů, Koláče Ty tu zvoštaň u toho polystróna a vozíka a já jedu shánět kurty!”

A zmizel, Brtník jeden. Ani jsem si nestihla dojít na záchod. Zima mi byla jak v psírně, čůrat se mi chtělo a trčela jsem osamocená kdesi mezi halama na kdovíjak dlouho. Je to děs, jak se v takových chvílích čas vleče.

Pak se dovlekl i Brtník a naštěstí tedy s kurtama. Nasázeli jsme tam šest balíků a sešněrovali je nejpevnějš, jak to šlo. Ten sedmej balík jsme se pokusili nacpat do kufru leč - smolikof. Takže balík rozříznout a pokusit se to tam nacpat jednotlivě. Dva kusy se tam vlezly vcelku, další dva jsme museli rozřezat. A dva ještě zbyly. No prostě je tam nějak budeme muset dostat při druhý várce.

U vrátnice jsme se prokázali papírem a sdělili paní, že se ještě jednou musíme otočit. Zvedla nám závoru a vesele zamávala. Zpáteční cesta byla značně pomalejší - páč nemůžete jet jako blášen s takovým nákladem. Co kdyby se něco potento a rozlítlo se to. To by mohlo způsobit neštěstí na silnici. I proto jsme taky nejeli po hlavní cestě, ale brali to takzvaně prdelkama. Nu aspoň jsme zdálky očíhli naši chalupu, kolem které jsme jeli. Jen to tedy trvalo o dost dýl, než jsme počítali.

Dorazili jsme dom, v tichosti, aby ohařící nevěděli, jsme vyložili za vratama ty polystrónový balíky a fordili honem zpátky. Už bylo jasný, že teda nestihneme toho fajn maníka, který nám to tam nakládal a s kterým jsme byli dohodnutí, že se pro druhou várku vrátíme. A já pro jistotu cinkla ještě paní Zvolenový, kolik máme času. Prý habakůk a máme jet v klídku, aby se nám nic nestalo.

A tak jsme poslechli. A udělali si dvě zastávky. Ta první byla na hodně zvláštním místě a já teď nebudu psát na jakým, protože z toho nejspíš udělám hádanku. Všimla jsem si ho už při první cestě tam a rozhodla se, že se tam musíme zastavit. A dobře jsme udělali, bylo to opravdu zvláštní a hodně silný místo.

Tou druhou zastávkou byla pumpa, kde jsme se zastavili na kafe a něco do žaludku. Už bylo dost hodin a my od snídaně nejedli. Ty potíže s nakládáním nás značně zdržely. A tak jsem uvítala, když jsem viděla, že mají čočkovou polívku a bagetu k tomu. Než Brtník natankoval, zaplatil, došel si umýt ruce a vyřídit jeden telefon, nechala jsem naservírovat bezva svačinku. Nadšeně ji uvítal a ešče nadšenějš mi sdělil, že.....zejtra přijede betón. Kapek mi údivem spadla brada. Páč to teda byla rychlost. Proč, to vysvětlím zítra, dneska byste to

čtení měli pak děsně dlouhý až nejdelší.

Nadlábli jsme se a vypili kávičku. To nás trošku vzpamatovalo a mohli jsme vesele vyrazit dál. Do Podbořan jsme dorazili akorát a skladník, který nám zboží nakládal prve, to domluvil se svým kolegou, který ho střídal, takže šécko běželo úplně hladce. A tentokrát i samotná nakládka. Už jsme i věděli jak na to a hlavně jsme měli tedy ty kury navíc, takže se nemuselo nic přeskládat jako prve. Jen se to tam pěkně naložilo, svázalo, zbytek se dal do kufru a jelo se.

Nu a celý den byl v podstatě v háji. Nebo celý, značná část. Nepočítali jsme s tím, že se to takhle protáhne. Ale hlavní bylo, že..... že máme polystróón!! A protože bylo na Brtníkovi vidět, že toho má plný brejličky, zakázala jsem mu cokoli dalšího dělat a nařídila mu, že jde s námi s ohaříkama ven. Vzala jsem batůžek, dala do něj pizzu z předešlého dne, flašku s pitím, ohaříkům párečky a šlo se.

Ne nikam daleko. Jen dolů k pastvinám na louku. Tam jsme si sedli a dali si dlábes. Kdyby tam nelítaly ty otravný mušiska, byl by to fajn piknik. Takhle nám to ty mouchy trošku kazily, ale i tak to stálo za to. Seděli jsme v tichu a už na nás nečekaly pro ten den žádný povinnosti.

To zase až zítra.